

1891—92 til 1894—95 kun tilskydes 1 Million aarlig, medens det fulde Beløb først stilles til Raadighed i Finans-aaret 1895—96. Loven træder i Kraft d. 1ste Juli 1891, eventuelt dog først d. 1ste Januar 1892, naar en Kommune maatte ønske dette, og Ønsket findes rimeligt, hvorover Indenrigsministeren skønner. —

Bedømmelsen af Loven har været meget forskellig. — Af Lovens Modstandere anførtes blandt andet fra en Side, at Principet „Hjælp til Selvhjælp“ er opgivet ved denne Lov, og da dette Princip maa anses for det ene rette, kan de ikke bifalde Loven. Tillige mente man, at Loven giver Adgang til Understøttelse efter en altfor vid Maalestok, og slapper Interessen for egen Anstrengelse, der vil virke demoraliserende paa Samfundet. Usikkerhed, Ulighed og Misnøie vil fremavles derved, at den ene har Ret til at forlange, hvad han behøver til Livets Ophold, og den anden, Kommunalbestyrelsen, skal bestemme, hvad og hvor meget han skal have. Ulighed vil fremkomme paa forskellige Steder i Landet, idet der til Kjøbstæder og Kommuner, hvor der er større industrielle Anlæg finder en større Tilstrømning Sted end til andre Steder. Fra anden Side indvendtes, at Loven vilde indskrænke den frivillige Fattigunderstøttelse og sætte en Bom for Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet i Fremtiden, hvilket Spørgsmaal ikke kan anses for løst ved denne Lov, der egentlig ikke er andet end et Stykke Fattigløv. — For Loven er anført, at de, der trænge haardst, blive sikre paa i deres ældre Aar, naar de iøvrigt har været selvstændige, at faa det, de behøve. At man før eller senere maa føie et Supplement til i Form af en billig Alderdomsforsikring, anses for rimeligt. Loven er simpel og let overskuelig og støtter sig